

свѣтящу отъ бѣлину, и земеше въ руцѣ свои слоновую Лиру, тигри, мечки, и лви дохождаха да му се милкувать, и да лижатъ нозѣ его; сатири излазеха отъ дубравы за да играять предъ него; и самая дѣрвія се гледаха че се дѣвжатъ, и щеше вѣрува нѣкой че каменіе умилни отъ слышаніе сладкаго гласа, щеха да слезнать отъ планинскія верхи. Онъ не проеше друго, само величество Боговъ, добродѣтели Хероевъ и мудрость на оныя челоуѣки, кои предпочитатъ помного славу отъ угожденія и наслажденія.

Онъ ми говореше често че требува азъ да самъ великодушень, и че Бози не щатъ да оставать безъ помощь ни Одиссеа ни сына его: напоследокъ онъ ме увѣри какъ требува да последувамъ Аполону якоже сотвори и онъ да науча пастыри да учреждавать Музы. Аполонъ, казуваше онъ, разгнѣванъ заради че Юпитеръ въ най ясныя дни возмущаваше небо сосъ громовныя своя стрѣлы, поиска да отмъсти Циклопомъ кои правеха тыя громовны стрѣлы, за това ги устрѣли. Абіе планина Етна престана да издава пламенны облацы; не се чуеше веке удареніе страшныхъ чуковъ, кои като удараха наковалны производеха голѣмы гласы и ехтанія въ земленныя внутренности и во глубины морскія: желѣзо и мѣдъ понеже се не позлатуваха веке отъ Циклопы, начеха да рѣждасувать. Вулканъ разгнѣванъ, излази изъ распаленную свою пещь: ако и да бѣше хромъ, воскачисе поскоро на Олимпъ; достигна испотенъ и полнъ сосъ чернъ прахъ, въ соборѣ Боговъ, и горко имъ се оплака. Юпитеръ разгнѣванъ противу Аполона, изгони го отъ небо, и заточи го на земли. Праздниі неговы кола ходеха